

тегли черно тегло. Пази Боже отъ лошо! Пакъ и да ти кажа: колкото човѣкъ и да дири и изпитва, пакъ не може да е сигуренъ. Право кайшъ ти завчера: хората се мъчно познаватъ; нагледъ всички добри, весели — цѣли ангели и светии, ама, кога поживѣешъ съ тѣхъ нѣкое врѣме, тогава чакъ ги узнаешъ. Господъ нека избира и стѣкмява! Момѣкътъ, — или момата! — вечеръ кога си лѣга, трѣбва една митана повече да направи (та и сега хората вече забравиха кръстенето!) и да каже: „Боже, събери ме съ добъръ, разбранъ човѣкъ!“ ... — Дума дума отваря. Помнишъ ли, синко, когато еднажъ, като бѣше още ергенъ, си дойде въ село и една вечеръ, като си бѣбрѣхме на сайванта на мѣсечина удома, помнишъ ли, какво ти казвахъ? „Григоре, синко, земи си мома отъ село, да ѝ тегли сърдцето къмъ тамъ и къмъ тия, дѣто тегли и твоето: да обикне и тебъ и насъ отъ все сърдце и да се прилѣпи при насъ. Да ти земемъ онова момиченце — на комшиятъ дѣда Миня Дилбертъ, додѣ не речешъ, унуката — Кунка. Едно-врѣме заедно сте играли по дворища и улици — макаръ ти да бѣше по-голѣмичѣкъ отъ нея. Знаемъ хората, пакъ и тѣ ни знаятъ — и родѣ, и всичко, варѣнджа и жбитѣ. Ето нѣ, обичѣта и почитането ги вече има, нѣма да се мъчимъ да ги завързваме изново!.. Добри хора, благи, хрисими, честни, трудолюбиви до нѣмай-каждѣ!“ ... И какъ си живѣхме?!.. Воистина, не бѣхме роднина, ама отъ роднини бѣхме по-първи. Много добръ щѣше да стане, ако се бѣхме сродили сааламъ. И какъ те обичаха хората и какъвъ икрамъ ни правѣха!.. А Кунка пѣкъ, синко, момиче ли бѣше я? Чудо, чудо!.. Да ѝ се не нагледашъ и не нарадвашъ; пакъ и хубавица бѣше: куна въ църква, петровка ябълка, пакъ и на школю донѣкъдѣ бѣше учила и на изпитането все казваше нѣщо. Момиче безъ курсуръ, бе джанъмъ!.. Колкото пѣти я срѣщнѣхъ, отдалечъ ме съзре и ми пѣтъ прави, все се засмиваше и ме поздравяваше. Обичахъ да се сира и да поговоря 1—2 лафа. Зачурулика като славей. Нѣкой пѣтъ ѝ давахъ отъ твоя армаганъ. Еднажъ ѝ рекохъ: „Хайде, Кунке, и ти отъ мъжа си тѣй да раздавашъ!“ Тя, гор-